

Arrest

nr. 170 569 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 19 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 november 2014, waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan het verzoek tot verlenging van het tijdelijk verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juni 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die *loco* advocaat K. LUYCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid machtigde verzoeker op 19 mei 2010 tot een tijdelijk verblijf voor de duur van 12 maanden.

1.3. Op 27 mei 2011, 18 juni 2012 en 23 juli 2013 werd verzoekers verblijf telkens verlengd voor de duur van 12 maanden.

1.4. Op 25 juli 2014 richtte de directeur van de gevangenis van Antwerpen een vraag betreffende de vrijstellingsmodaliteiten van verzoeker aan de Dienst Vreemdelinge zaken.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 27 november 2014 een beslissing waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan het verzoek tot verlenging van het tijdelijk verblijf. Verzoeker werd hiervan op 21 april 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"C., P. (R.R.: ...)

nationaliteit: Statenloos

geboren te Milaan (...)

adres: (...)

Onder verwijzing naar de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, deel ik u mee dat, overeenkomstig artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) en art. 13 §3,2° van de wet van 15 december 1980, aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkene een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten heeft ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 14.12.2009. Dat dit verzoek door onze diensten op 19.05.2010 gegrond werd verklaard,

dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

De medische elementen werden niet langer weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies d.d. 27.11.2014 onder gesloten omslag in bijlage).

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkene dient door uw diensten te worden ingehouden. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een *exceptio obscuri libelli* op. Verweerder verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waaruit de noodzaak blijkt om in een middel de overtreden norm en de wijze waarop deze wordt overtreden, duidelijk te vermelden. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, *juncto* artikel 39/78 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* moet, conform vaste rechtspraak van de Raad van State, worden begrepen: *"de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens*

de verzoeker deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden” (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

2.2. In zijn verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan:

“2. Aangaande de gegrondheid van het beroep:

Verzoeker meent volgend middel te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing: De reden van de beslissing genomen lastens verzoeker is het niet voorhanden zijn van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

Uit medische oogpunt is de situatie van verzoeker sedert 2009 ongewijzigd gebleven.

Verzoeker dient bijgevolg, met het oog op genezing, in het Rijk een afdoende behandeling te krijgen.

Dat deze stoornis het gevolg is van middelengebruik, doet hieraan geen afbreuk en het is duidelijk dat het louter stopzetten van de medicatie en gebruik van middelen de paranoïde schizofrenie en andere psychiatrische problemen die verzoeker ontwikkelde niet noodzakelijk zal doen verdwijnen.

De behandeling bestaat vanzelfsprekend in de eerste plaats uit het zich onthouden van het gebruik van legale en illegale middelen, maar gelet op de langdurigheid en ernst van zijn problematiek is een doorgedreven psychiatrisch opvolging voor verzoeker noodzakelijk, in de taal die hij dagelijks hanteert, zijnde het Nederlands.

Deze professionele hulp vindt verzoeker in België.

Zo aan voorliggend verzoek geen gevolg wordt gegeven, komt het leven en de fysieke integriteit van verzoeker ernstig in het gedrang.

Het middel is bijgevolg ernstig.”

2.3. De Raad stelt vast dat in het middel geen enkele geschonden geachte bepaling wordt vermeld. In die zin is de *exceptio obscuri libelli* gegrond.

2.4. Samen met de verwerende partij merkt de Raad op, in zoverre uit het “*middel*” zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker het oneens is met de motieven van de bestreden beslissing, dat uit zijn kritiek geenszins blijkt dat er sprake zou zijn van een ondeugdelijke feitenvaststelling of van een kennelijk onredelijke besluitvorming. Verzoeker nodigt de Raad in wezen uit om de medische toestand van betrokkene en de noodzaak aan psychiatrische behandeling opnieuw te beoordelen, hetgeen verder zou gaan dan een loutere wettigheidscontrole, zoals bedoeld in artikel 39/2, §2, van de vreemdelingenwet. Het komt de Raad niet toe zijn eigen beoordeling in de plaats van de beoordeling door de staatssecretaris te stellen (RvS 30 augustus 2011, nr. 214.891). Bovendien behoren het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdelingen aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer en het komt de Raad niet toe de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)).

Het beroep tot nietigverklaring is niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN